

Lucia Piknová
Droppová

O VELKÝCH DOBRODRUŽSTVÍCH MALÉHO KŘEČKA

ilustrovala Klaudia Zorgovská

O VELKÝCH
DOBRODRUŽSTVÍCH
MALÉHO KŘEČKA

Lucia Piknová Droppová

O VELKÝCH DOBRODRUŽSTVÍCH MALÉHO KŘEČKA

ilustrovala
Kludie Zörgovská

slovart

OBSAH

1. MŮJ NOVÝ DOMOV	7
2. NEJRADŠÍ SPÍM A JÍM	9
3. VŮŇ	11
4. OPUSTIL JSEM KLEC	13
5. NEJKRÁSNEJŠÍ DOMOV	15
6. KŘEČEK UTEKL!	19
7. KDYŽ MI BYLO SMUTNO	20
8. OBYČEJNÁ MYŠ	22
9. VĚZNĚM VE VLASTNÍM DOMĚ	26
10. MYŠI SE BOJÍ KOCOURA	30
11. KOCOUR MÁ DOBRÉ NÁPADY	33
12. HOSTINA A JEJÍ NÁSLEDKY	37
13. SLOŽITÉ HUBNUTÍ	40
14. VYSVOBOZENÍ	43
15. VŠICHNI SE TĚŠÍ	45
16. SLANINA, NEBO KLOBÁSKA?	47
17. UKRADENÁ VEJCE	50

18. KŘEČEK ZMIZEL!	54
19. HLEDÁ SE KŘEČEK	56
20. MOKRÁ PAST	58
21. PŘÁTELE NAVŽDY	61
22. NEČEKANÉ ROZLOUČENÍ	63
23. LET NA KŘÍDLECH	68
24. MADAGASKAR	71
25. MOŘE A FOSA	75
26. MOJI PŘÍBUZNÍ	80
27. KRÁLOVSKÝ ŽIVOT	84
28. TALISMAN PRO ŠTĚSTÍ	87
29. SLÁVA DEŠTIVÝM DNŮM	89
30. FÍKY	91
31. FOSA SE VRÁTILA	93
32. LEHKÉ ROZHODNUTÍ	96
33. NÁVRAT DOMŮ	99
34. NAŠEL JSEM, CO JSEM HLEDAL	103

1. MŮJ NOVÝ DOMOV

Ahoj, jmenuju se Ham a jsem malý černo-bílý křeček z obchodu se zvířaty. Donedávna jsem žil ve velkém akváriu plném žebříků, prolézaček, houpaček a tunelů, o které jsem se dělil s dalšími křečky. Potom však přišla do obchodu rodina se dvěma dětmi a ty po chvíli vykřikly: „My chceme toho malého, co vypadá jako panda!“ a ukázaly na mě. Nemohl jsem se rozhodnout, kam se schovat. Jestli na žebřík, nebo do kokosové skořápky. Zamířil jsem do skořápky, ale tam už bylo plno. Mačkali se tam spící křečci.

„Tam se schoval, tam!“ křičely děti.

Vůbec jsem se tam neschoval, sotva jsem se tam vešel. Prodavač zvedl kokosovou skořápku, jemně mě vzal do dlaně a vložil do přenosné krabičky. V krabičce byla tma, nadsakoval jsem v ní nahoru a dolů a trochu jsem se i bál. Ale když se otevřela, čekala na mě šedivá klec s plnou miskou zdravých semínek a dvoupatrový dřevěný domek s měkkou podestýlkou. Později mi do klece přibylo ještě kolečko na běhání, abych z těch semínek nepřibral. Na svoje nové bydlení jsem si rychle zvykl, ale chyběl mi kamarád, se kterým bych si hrál a dělil se o dobrůtky.

2. NEJRADŠÍ SPÍM A JÍM

Zpočátku vypadaly moje dny takto: Když jsem se ráno vzbudil, důkladně jsem se protáhl. Zkontroloval jsem, jestli jsou v misce zrníčka a v napáječce voda. Nasnídal jsem se a šel si zdřímnout. Potom jsem se nasvačil, pohrabal jsem se v pilinách na dně klece a dočista vyčerpaný jsem si musel jít lehnout. Probudil mě hlad na oběd. Tak jsem se pořádně najedl a znovu si odpočinul. Odpolední svačinu jsem měl ze všech chodů nejradši, protože mi hodili do klece kousek jablíčka nebo salátu. Po něm jsem měl spoustu energie a vydržel jsem vzhůru do

první večeře a občas i do druhé. Když se setmělo a v domě bylo ticho jako v jeskyni, probudily se všechny moje smysly. Vyběhl jsem z domečku a dováděl jsem, hrabal, vyhazoval piliny nad hlavu, brousil si zoubky, šplíchal vodu z napáječky a do toho jsem občas zapištěl, abych dal všem najevo, že tento prostor, tato hodina a tato noc jsou jen moje. Ani nevím jak, nakonec jsem vyčerpáním usnul. Ráno jsem se ale zase vzbudil čerstvý a pořádně hladový. A všechno mohlo začít znovu: Papat, spinkat, papat, spinkat, papat, spinkat, hrát si a skotačit, spinkat, papat... Byl jsem hrdý, jak mi to jde. Mohl jsem být vzorem pro ostatní. Například pro ty, co nechtějí spinkat nebo se upejpají pravidelně jíst.